

+

Homilie op 28-6-2020, 13^e Zondag door het jaar; Jaar A.

Dierbaren,

“Wie u opneemt, neemt Mij op” (Mt 10,40), zegt Jezus in het evangelie tot zijn apostelen. We hebben het misschien al vaak gehoord, maar het lijkt mij goed, om er vandaag nog even speciaal bij stil te staan. *“Wie u opneemt, neemt Mij op”*. Dat betekent, dat Jezus zich tot op zekere hoogte vereenzelvigd met zijn twaalf apostelen. Op zich is dat al heel bijzonder, maar daar blijft het niet bij. Als Jezus op een andere keer twee en zeventig leerlingen uitzendt, zegt Hij hun iets soortgelijks: *“Wie u hoort, hoort Mij” (Lc 10,16)*. Maar zelfs die grote kring van twee en zeventig is Jezus nog niet groot genoeg. Verderop in het evangelie zegt Hij tot de twaalf, nadat Hij een kind in hun midden had gezet: *“Wie een kind als dit opneemt in mijn Naam, neemt Mij op” (Mc 9,37)*. En bij het Laatste Oordeel zal Hij tenslotte zeggen: *“Al wat gij gedaan hebt voor een dezer geringsten van mijn broeders, hebt gij voor Mij gedaan” (Mt 25,40)*. Ja, de Heer is persoonlijk aanwezig in iedere mens, door Hem geschapen naar zijn beeld en gelijkenis.

Van hieruit begrijpen we ook beter, hoe belangrijk de gastvrijheid is. We zagen het in de eerste lezing, waar een welgestelde vrouw uit Sunem de profeet Elisa met aandrang uitnodigde, bij haar te komen eten. Als dat een aantal keren gebeurd is, zegt ze tot haar man: *“Luister eens, ik heb gemerkt, dat hij die altijd bij ons aan huis komt een heilige man Gods is”*. Dat zet haar aan tot daden: *“Laten we op ons huis een kleine kamer voor hem metselen, en er een bed, een tafel, een stoel en een lamp in zetten” (2 K 4,9-10)*. Zij herkent en dient Gods heiligheid in de profeet, en hij ervaart en beantwoordt Gods zorgzame Liefde in haar: *“Volgend jaar om deze tijd zult u een zoon aan uw hart drukken” (2 K 4,16)*. Het was haar hartenwens, waarvan ze niet meer had durven hopen, dat die nog in vervulling zou gaan. *“Wie een profeet opneemt, omdat het een profeet is, zal ook het loon van een profeet ontvangen” (Mt 10,41)*, zegt Jezus in het evangelie. Wat is dat mooi: dat wederzijds geven en ontvangen uit de grote schat die God ons toevertrouwt!

“Volgend jaar om deze tijd zult u een zoon aan uw hart drukken”. En het gebeurt. Een kind wordt haar geboren. Een kind dat zij vol liefde in haar schoot heeft gedragen. Een kind dat zij vol liefde begeleidt op zijn

weg naar volwassenheid. Maar dat zij dan plotseling, als kleine jongen nog, verliest, waarschijnlijk door een zonnesteek. Hij sterft op haar schoot. En zij? Zij neemt haar toevlucht tot de Heer. Zij gaat Elisa halen van de Karmel, en hij komt met haar mee, naar de bovenkamer die zij voor hem had laten bouwen, waar nu het dode lichaam van haar zoon ligt. En op Elisa's vurig gebed komt de jongen weer tot leven (vgl. 2 K 4,18-37). Deze vrouw uit Sunem, wier naam wij niet kennen, is voor ons een voorbeeld van gastvrijheid, van vertrouwen op God, en van hoop. Mogen wij in haar geen verre voorafschaduwing zien van Lydia (vgl. Hnd 16,14-15), van Maria en Marta (vgl. Joh 11,1-44), ja zelfs van de Moeder Gods, die standvastig bleef op Goede Vrijdag, en haar Zoon terugkreeg met Pasen? Onze Moeder Maria, die met Christus is gestorven, en nu met Hem leeft (vgl. Rom 6,8), voor eeuwig?

Heel het verhaal van de vrouw uit Sunem is begonnen met een open blik, met een helder oog en een liefdevol hart, bereid om te antwoorden op wat God haar schonk. Dat was de bron van haar gastvrijheid. Dat mag ook de bron worden van onze gastvrijheid, van onze bereidvaardige openheid tot het ontvangen van een nog onbekende mens, tot het ontvangen van God in hem of haar, zoals St. Benedictus dat ook zo benadrukt in zijn monnikenregel. Als wij soms reizen naar zuidelijke landen, dan treft het ons vaak, hoe gastvrij de mensen daar zijn. Daar ligt een waarneembaar verschil met onze streken. Zijn wij niet vaak erg zakelijk en kil geworden?

En daarbij denk ik vooral aan dat woord van Jezus: "*Wie een kind als dit opneemt in mijn Naam, neemt Mij op*" (Mc 9,37). Hoe diep zijn wij gezonken, dierbaren, in ons zogenaamd geciviliseerde Noordwest-Europa, dat wij zelfs een kind in de moederschoot menen te mogen doden, en dat doden zelfs officieel als een recht zijn gaan beschouwen? En dat wij dan het lichaampje van zo'n vermoord kind ook nog eens gebruiken voor onze cosmetica, of voor het maken van een vaccin tegen het coronavirus?

Dierbaren, laten wij ons hiervan afkeren, en de woorden van St. Petrus indachtig zijn: "*Betoont elkander gastvrijheid zonder morren. Dient elkaar, als beheerders van Gods veelsoortige genade, met de gaven zoals ieder die heeft ontvangen: wie spreekt, moet beseffen dat hij Gods woorden spreekt; wie een dienst verricht, wete dat God het is die hem kracht verleent. Dan zal God in alles worden verheerlijkt door Jezus Christus, aan wie de heerlijkheid is en de macht in de eeuwen der eeuwen. Amen*" (1 Pe 4,9-11).